

Italienernes anden aften

Brillerede i forvirrende Pirandello-komedie

DET var meget morsomt, men unægtelig højst forvirrende. Og man havde en mistanke om, at selv om man havde været i den lykkelige situation at forstaa det italienske sprog, ville man ikke have følt sig mindre desorienteret. For Pirandello har i *I Aften Improviserer Vi* ført sin leg med virkeligheden og med teatrets illusion saa langt ud, at det simpelt hen er umuligt at naa længere. Stykket minder i sin idé og sin teknik meget stærkt om *Seks Personer Søger En Forfatter*, ogsaa her er skuespillerne paa én gang sig selv og de roller, de skal fremstille. Men i *I Aften Improviserer Vi* er ikke saa fast og klart i sin opbygning som det tidligere forsøg i genren, og det ødelagde unægtelig en væsentlig del af fornøjelsen for den uforberedte danske tilskuer. Man blev mere og mere i vildrede, efterhaanden som forestillingen skred frem, og forvirringen blev ikke mindre af, at resumeet i programmet var om muligt endnu vanskeligere at begribe end stykket selv. Kunne man ikke have rakt os en hjælpende haand?

Man maatte altsaa opgive at forstaa og kunne i stedet hengive sig til nydelsen af Piccolo-teatrets virtuose teaterkunst. Og intet er lettere. Der var et tempo og et temperament over Giorgio Strehlers iscenesættelse, som ikke kunne undgaa at imponere, og hvis man ikke fik fat paa andet, saa fik man i hvert tilfælde demonstreret, over hvor stort et register denne italienske teater-trup spænder. Der er et vældigt spring fra førsteaktens ironiske lystspil-tone til den korte andenakts intense lidenskab. Ikke mindst i den store scene til slut mellem *Valentina Fortunato* og *Tino Carraro* var der en nerve og en hensynsløshed i spillemaaden, som hos ringere kunstnere uvægerligt ville være havnet i det uægte og overdrevne.

Her virkede det naturligt i hver eneste fase, og man ville kun have ønsket, at man havde haft en lidt

klarere forestilling om, hvad denne voldsomme temperamentsudfoldelse egentlig gjaldt. I den vidtspundne førsteakt var det den passionerede lystspilstil, som førte det store ord, bedst repræsenteret af *Marcello Moretti* — Goldoni-aftenens *Harlekin* — som instruktøren dr. Hinkfuss og

Giusti Dandolo som moderen i den familie, som Pirandello prøver sit illusionsbegreb og sin raffinerede alt opløsende sceniske teknik paa.

Det skal ikke skjules, at man ville have gjort det danske publikum en tjeneste, hvis man til det italienske gæstespils anden aften havde valgt en tekst, der ikke slog slet saa mange krøller paa hjernevindingerne. Men spildt var aftenen ikke. Skuespillernes temperament besejrede nobelpristagerens fortænkte tanker.

J. K.

